

הילה להב

חמישה שירים

[לעולם אינה]

לְעוֹלָם אֵינָה מְשַׁבֵּימָה קוּם שֶׁהַזְּמַן
 זָקוּף לְטוֹבָתָהּ. תֵּאֲסוֹף אֶת עֵינֶיהָ
 אֶל חִיקָהּ, תִּשְׁלָכֵן
 עַל חֲזוֹה, אַחַר תּוֹאִיל לְקוּם וְיִתְכַן
 שִׁתְּקוּדִים אֶת קַדְקֵדָה לְבַהֲוֹנֹת
 יִתְרַחֵשׁ דְּבִרְמָה הַדּוֹמָה לָהּ
 מֵה שִׁסְפָרוּ שְׁפִתֶיהָ
 הַחוּץ עַל עֲמָדוֹ שִׁישׁ־מַע.
 מֵה שִׁיתְרַחֵשׁ מִמֶּשׁ
 בְּכַדְרֵיהָ יִסֹּדֵר.

בלתי האהבה

אֵין בְּלִתֵּי הָאֱהָבָה אֵלָא מִשָּׁה
 מְנוּי. צֵל נִפְשֵׁי נוֹפֵל אֲרֵהּ מִגּוֹפֵי
 הָעוֹמֵד. גַּם הַגּוֹף סָפּוּר, מִחֶלֶק
 שׁוֹה בְּשׁוֹה עִם הַזְּמַן. הַנְּשִׁימָה
 קוֹפֵאת, אֲמִיצָה מִהַגּוֹף
 הָרוֹעֵד. גַּם הַזְּמַן נוֹטֵר לַגּוֹף
 הַמְּסַגֵּל לְחֹדוֹל, הַמְּבַט הַמְּרַחֵק
 הַמְּהִיר מִן הַזְּמַן

הַעוֹמֵד. מִשָּׁה אַחַד שְׁאִין בּוֹ
 אֶהְבֶּה דוֹמָה לְשִׁיר: אִם אֶתְאַמֵּן
 אֶכְתּוֹב דְּבַר־מָה עָקֹר אִף מְזֵה,
 נִסְבֵּל יוֹתֵר, טוֹבֵעַ, מִחֲשֵׁב נְפִילָה
 בְּמִשְׁגֵי מְעוֹף. הַצֵּל מִכָּרַח לְסוֹב
 עַל עֵקְבוֹתָיו עִם כָּל אֲשֶׁר לוֹ לְהוֹצִיא
 אֶהְבֶּה לְהַדְבִּיק אֶת צַעְדָיו שֶׁל הָאִישׁ,
 אֶלֶּא מָה, הַעוֹמֵד.

הרוח

לציפור

מֵהָאָרֶץ הֵיוּ לֹא תִצְאָנָה צִפְּרִים.
 אֶת הַיָּד הֵיוּ אִין לְהַכִּיר. צִפְּרִים
 אִינן פּוֹרְחוֹת מִמְּנָה.
 עֲשִׂיתִי חֲלִילִים בְּכָל הַזְּרָדִים
 (בְּרוּחַ שְׂבֻנָּקִים
 מִתִּים הַגּוֹזְלִים).
 נִשְׁאַרָה הַיִּבְשֶׁת לְבָרָה. כָּל מְקוֹם
 שְׁאֵנִי מְצוּיָה בּוֹ
 עֲצוּ מְצַמְחִים עֲנָפִים נְקוּבִים.
 אֶתְמוּל נִקֵּב בִּי נֵץ
 בְּבִטְנִי, לְמַחֵר אֶקְרָא לוֹ שׁוֹב,
 הַרוּחַ תִּנְשׁוֹף בְּגִץ,
 חֲלִילֵי יִבְעֵרוּ הַצִּפְּרִים
 תִּבְעֵרְנָה דְּבַר־יְהוָה הַרוּחַ הָאֵם אֲנִי
 הַרוּחַ אוֹ הַגִּץ הַמְשִׁתְּלֵהָב בְּרוּחַ

לחליל

שְׁלֹא יִהְיֶה צִפּוֹר
 גַּם לֹא הַשִּׁיר הַמְתוֹק בְּיוֹתֵר –

לגן

הַעֲרֹצֵב יִלְמַד לָהֶם מַה שְּׁלֹא לְמַדָּה הַרוּחַ,
 גַּם תַּחַת הָאֲדָמָה אֵין הַצְמָרוֹת נוֹגְעוֹת. גַּם הַיְנִיקָה
 הָעֲקֹשֶׁת בִּיּוֹתֵר אֵינָה מְקַרֶּבֶת אוֹתָהּ
 אֵין שְׂרָשִׁים
 אַל תִּמְתִּיז לִסְתּוֹ לְעִקּוֹר אֶת כָּלֶם שְׁעִקּוֹרִים הֵם
 מִמִּילָא. אַל תִּמְתִּיז לְרוּחַ דְּבָרֵי הַרוּחַ

לרוח

אִם אֲנִי נוֹשֵׂאת עִמִּי חוֹל בְּעַקְבֵי הָרִי זֶה
 מִשּׁוֹם שֶׁהַתְּגִלְגָּלִיתִי בְּעֵץ טָרָם לְדַתִּי וְאֲנִי
 מִבְּקֹשֶׁת לְהַנְטֵעַ. בִּי־לְרוּתִי חֲשַׁבְתִּי שְׁעֲלִי
 לְהַמְתִּיז שְׂמִית אוֹתִי הַבוֹרָא
 רְאִיתִי צְפוּר, וְאֶרֶץ שְׁכֵלָה חֲלִילִים נְקוּבִים
 וְחֲדַלְתִּי לְשׁוֹטֵט. כָּל אַחַר מְאִיבְרֵי תוֹלָה מְעַנֶּף
 אַחַר הֵם זוּרִים חוֹל זֶה בְּנֵה כְּדָרְךָ שֶׁהַצְּפָרִים
 שׁוֹרְקוֹת בְּרוּחִים בֵּין הָאֲרָצוֹת
 אֲנִי מַחֲפָה שֶׁהֵמִיתָה תִּבְרָא אוֹתִי שׁוֹב מִן הַשְּׂרִיקָה,
 מִתּוֹךְ הַתְּהוֹם לְפָנֶיהָ כָּל הַדְּבָרִים שֶׁחֲשַׁבְתִּי לֹמַר
 סוּפָם שְׁלֹא נֶאֱמְרוּ דְּבָרֵי הַרוּחַ

שתשיר

לִי־

סוּפוֹ שֶׁהוּא מְשַׁתֵּק, כְּפוּי־שֵׁד
 נִסְמָךְ עַל קִיר לְגִבּוֹת מִמְּנוֹ נְשִׂימָה
 אַחַת מֵהוֹן אָבוּד
 הַגּוֹף מִפְּצִיר בְּרוּחַ
 הַקְּטוּפָה – גּוֹנֵב נְשִׂיפָה –
 שֶׁתְּדַמָּה מְעַט לְצְפוּר, לֹא

לְחֵלִיל, שְׁלֵא תִשִּׁיר כְּלָל,
שְׁלֵא תִהְגֶּה, שְׁתִּשִּׁיר
וְלוֹ נוֹצָה

אפס אהבה

בְּמַעֲשֵׂה גְדוֹל, בְּיַד רוֹעֵרֶת
נִקְלַל לְעַפְרוֹן לְגִמּוֹא אֶת הַרֶף
מִבּוֹא לַיֵּל אֶל שְׁפֵתוֹ
הַנְּבִגְרֶת, בְּעוֹר־שָׁנִים, קַל
מִהַרְמָמָה הָעוֹמְרֶת בְּאֶפְס־אֶהְבָּה
בְּמַלְכָּה זְעִירָה מֵאֶפְס
אֶהְבָּה